

»Ne vselej,« zategne Luka. »Toda mnenje, da odgovarja število parožkov na rogovju številu jelenovih let, ni docela pravilno. Če vam je všeč, vam povem, kako sem opazoval sam, da se razvija rogovje pri jenu.«

O, če nam je po volji! Še prosili smo Luko za to razlago.

»Koncem maja,« prične ta, »ali začetkom junija vrže košuta svojega mladička, pa šele pozimi se dvigneta na jelenčetovi glavici dve koščeni bunčici, iz katerih mu začneta poganjati v osmem ali devetem mesecu rogliča, šibi, ki sta brez vsakih parožkov. Ko sta prihodnje leto odpadli ti šibi, so se šele napravile na glavi stalne koščene — rožnice, iz katerih zraste rogovje, in pri tem prvem se pokažeta šele prva parožka. Meseca sušca izgubi pa vsak jelen vsako leto svoje rogovje, in pri novem, ki je gotovo koncem julija ali v začetku avgusta, mu navadno res zraste na vsaki strani po en parožek več. To pa le do gotovega števila. Laže spozna večči lovec jelenovo starost po močnosti rogovja, kakor po številu parožkov. Tisto je pač res, da se razvijajo parožki v čisto določenem načrtu; tako je obrnjen prvi parožek nad rožo vedno naprej, druga dva vedno na vum; tudi je rog sam pod tretjim rogljem vedno upognjen navzgor. Toliko vam lahko povem iz lastnega opazovanja. — Zda j pa moram naprej, vi pa tudi hitite, da še pridete k obedu,« se nasmeje Luka, vstane, vrže puško čez ramo in odide naprej po gozdu.

Mi pa se obrnemo zadovoljni proti domu. Dosti smo videli in slišali zaenkrat.

Solnčece — zajček.

*Žarek solnčeca zaziblje
na gladini se vodice,
pa na steni že odbleskne
zlatosojno njega lice.*

*In v zrcalce se ogleda,
iz zrcalca — smuk na strop!
In po steni in po stropu
solnček pleše hopsa-hop.*

*„Zajček, zajček!“ Jankec kliče;
jasno sije mu oko,
iz pogledov pa odseva
čiste duše mu zlató . . .*

E. Gangl.

